

הצבוק. קלוג ציור הכה
מחלעת למטה חקופה
ממזכר זמן גנין (אב)
והקטפוס. מים
האין מחלעת למטה
דךך מדרון של (סס)
גזס זקוף (סס). ומשקה
טורפ. ואין זמן טופס
זמן מנת להטפס, זמן
טפס בן דרו ולא יעלה
זמן משקה שיוכל להטפס
דבר האין זמן אצט
זמן שחקר לא לטומאה.
זמן שחקר לענין זמן
וגנע טמא מחמתו. טענין
טיוה. וכן לענין משקה
טופס. חציו במקום חלק
טופס מכלל טופס וזמן
טופס בלמלע וגנע טמא
משקה. טענין זמן
ומכלל טענין זמן וזנע
שמחברין לו (סס). זמן
לטהר. גממית זמן
זמן להצטעם קטל וגנע
זמן קטפוס זמן משקה
טופס מחבר לגממית זמן
טופס של. אינע חציר
וטענין גממית זמן עלתס
זמן טעילס (אב)
טמא. שחיר חקר שטעיר
זמן של האכלן (חציה)
הבא ראשו ורובו.
לחצר שטעל טומאטו
במים שאורבין זמן צום,
רמיה גמור שטעל על
רלסו זמן (אב) (בב)

איכא משה טופ מאי
הוי והתנן הנהניק
הקטפרס ומשה
אינו חיבור לא לטובה
ולא לטורה: לא צריכא
דאיכא טופא ע"מ
הטפסין ולא איפשיט:
אומר בפני נכתב וא' אומר
בפני נחתם פסול מי שהיה
לא קיים כל החתימה:
[רב] שמואל בר יהודה
אמר רבי יוחנן ליש אלא
שאין הגט יוצא מתחת ידי
שניהם אבל אלו הגט יוצא
מתחת ידי שניהם

כשהוא טהור במים שאובים בתוך הכלי: עמא. לתרומה עד שיטבול ומגזירת שמונה עשר דבר היא. ובפ"ק דמסכת שבת^א מפרש מ"ט טור עליה לפי שהיה להם מערות קרוחים לטבילה ולאחר טבילה היו רוחצין בשאובין והמתילו ליומר לא אלו מטהרין אלא אלו מטהרין וגזרו עליהן ושוב גזרו על טהור שפנלו עליו שלשה לוגין מים שאובין דאי לא הא לא קיימא הא: **חזיו צביה**. בתוך הכלי וחזיו צביה שפנלו על לא חזי שלשה לוגין: **צעל קרין חולה יו' טהור**. לדבר מורה דעורא תיקן טבילה לבעלי קריין קודם שיעסקו בצורה והקלו על החולה במיתנת תשע קבין אפי' שאובין במסכת ברכות^ב אבל לטהרו ליכנס במקדש צעין ארבעים סאה: **וחזיו צבינה**. שנכנס חזיו לתוך המקוה ועל חזיו נתן ט' קבין שאובין: **שאיין הגט יואל מחסח ידי שניהם** שאין שניהם שלוחין בצבאמו דלא הוו שנים שהביאו גט אלא אחד הביאו דריש המציא לומר דצני נכנס וצני נחתם וזה לא אמר: **אצל הגט יואל**. צ"ד^ג: **שניהם ידי שניהם** אדוקין זו שניהם שלוחין:

רום כקליפת השום על רוח כשפופרת הגוד היינו שמי אנצנות
 בעינו ובצפין מלמעלה אין צריך אלא כקליפת השום ברוח כשפופר
 כדפירש ר"ת א"כ אין רוח המים כשפופרת שמי אנצנות שהנקב
 דדוקא לר"י סגי בטופח להטפוח אבל לרנבן צריך כקליפת השום כי
 מלא והיה דנזק לפי מאי דמסיק לענין מקוואות ור"י היא מ"א אל
 לגזוק קטפרס דקמתי בה דמסקה טופח אינו חיבור היינו אפי' טופס
 חיבור צרגליו נגועות במים אלא מכה גוד אחית אבל בקרקע שזה
 זה אפי' כ"י יהודה דליירי התם בירשאו ור"י אומר דהיה להדלוק
 לטהרה דומיא לדטומאה וכן משמע מדקאמר דלמא לענין מקוואות
 דמסקה טופח אינו חיבור לענין השקה ה"ה לענין נטילה וקאמר
 חבור לענין השקה אי מיירי בטופח שלא להטפוח או אפי' בטופח
 להטפוח למא לענין מקוואות ור' יהודה היא מטעם גוד אחית א
 בקרקע שזה לילכא גוד אחית והשפתא היא דחגיגה או חסמה מדי
 בצמלתי' מ' לאשמועינן דלפי' קמני בסיפא בתוספתא וקאמרי אמי
 מטבילין בתחומה בלא שכן בעליהם אי נמי קא משמע לן דלא גזרו
 חבור לענין השקה אלמא בטופח להטפוח אנו מקילין יותר לענין השני
 דבהשקה לא הוי חבור ולענין מקוה הוי חיבור **הב"ה** ראשו ור
 (דף יא.) דעל טבול יום דוקא גזרו בציאה וכל שכן בנפילה אבל
 כך היה בדאמר התם והוי ^(א) (מעבירים על ציאה) שלשה לגזין מים
 שניהם בשר. מה שפירש בקונטרס ששניהן אדוקין זו ללא דוקא
 ואמריש שבעל עשה שניהן שלוחין כי דאמר להם שניכם הוא
 (למט' דף סו.) כולכם הוליכו אחד מוליך במעמד כולם ואלו האחד
 לאשמו לרצא כשר דמה אם יאמרנו בפנינו גירסה אבל לרצא ^(א) אפי'
 שלוחים אמרינן צפרק קמא (לעיל דף ה.) דכשר לרצא ^(א) משום

המביא גם פרק שני גימין

ליפול ולירד למקוה הוי קטפרס חצור ומינה נזקק גרוע מקטפרס
שהקילו של הנזק עומד באיור ולא הוי חצור אפי' סופו ליפול
כדמשמע בפרק בתרא דע"ז (דף עב:) והא דזיין התם
ובגי כותי לחזק ידיה אבת גישתא ואסריה רבא לכולי חמרא
שמע מינה נזק חצור אע"ג דהתם הוי קטפרס דייק שפיר דנזק
הוי חצור דכיון דמה שנגע בו הכותי דיינו כקלה העליון לאין
סופו ליפול בתוך עזת כיון שרשאי אחד מונע על גישתא ולהכי
אלא עדיף מנזק עוד דהקשה רבא משמע דטופח להטפיה
חצור¹ ובפ"ו דמקוואות (משה ו) תנן ומיימי לה בפ"ק דיבמות (טו.)
ובפרק שלישי דתגיגה (דף כא:) עירוב מקוואות כשפופרת הנוד
בצוניה ובחללה כשמי אצבעות חצרות למקומן ואור"ת דנקב צעינן
כשפופרת הנוד אלז מים כגי בטופח להטפיה ואין נראה לר"י דתנן
במסכת מקוואות פ"ו (משה ט) כותל צעין שתי מקוואות שנסדק לשתי
מאטקף לערב אין מאטקף עד שיהא במקום אחד כשפופרת הנוד
הוא יהודה אומר חצור צעירין נפלו מלמעלה זה למוך וזה² הוי
כן דקאמר חצור מקוואות³ כשפופרת הנוד מלא נקב מים
ואי במים כגי בטופח להטפיה אלז דנקב הוא דצעי' כשפופרת
ול והוא ז"ל מלמטה כדאמר בשתי אצבעות חצרות למקומן⁴ ונראה
בזה שתי אצבעות וככותל מפסיק צריך כשפופרת הנוד שיהא הנקב
ז' רבנן דדוקא היהא דטופח להטפיה חצור אחיא כר"י אלז היהא
להטפיה ועוד אומר ר"י דאפילו ר' יהודה לית ליה טופח להטפיה
א שייך גוד אחית צעי קליפת השום ואחיא היהא דנפרסו זה למוך
פרסו לא לענין חצור מקוואות איירי רבא לענין השקה⁵ והשתא הוי
ר' יהודה הוא משמע דעד השתא לא הוה מוקי במקוואות⁶ ובפיט
צריכא דאיכא טופח להטפיה וצעי הא דקמי דמסקה טופח אינו
טפיה וקאמר הא נמי תנינא דהוי חצור ודחי הא דתנינא דטופח
לענין השקה אימא דלא הוי חצור אפי' לר' יהודה כמו במקוה
אינו לממר לר"ע מטבילין בתחומיה אפי' ליכא באמצעית מ' וקיט
ים אין מטבילין אלז באמצעית ואע"פ שיש מ' באמצעית אפי' אין
אמצעית אטו אחרני אלז קשה למאי דס"ד דטופח להטפיה הא
מלענין מקוואות דבמקום לא הוי חצור ונזקד מקטפרס הוי איפכא
במים שאובין ושהור שנופל בו⁷ הכי קרינן בפרק קמא דשבת
דור דוקא גנפילה וטעמא אר"י דהחמירו בגנפילה משום שמעשה
אובין⁸ (ועי' תוס' שבת יג: ד"ה וטהור:) **אבל** נח יוצא מתחת ידי
ואין צריך שיהיו ממש שניהם אדוקים ואוחזים בגט אלז שניהם
וגט לאשמי ונתנו האחד במעמד חצירו כדאמרין בסוף התקבל
שליח והשני מעיד שצפניו נתן הבצל את הגט לחצירו להוליך
לאחר שלמדו אין להכשיר כיון שאין שניהם שלוחים דדוקא בגניהן
נ' תרי דמיימי גיטא מילתא דלא שכיחא היא אצלכא⁹ שני לא:

פז.

[illegible]